

Sygn. akt. V GC 538/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2022r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy

Przewodnicząca sędzia Magdalena Berczyńska-Bruś

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2022r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.

przeciwko A. Z. (1)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej A. Z. (1) na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O. kwotę 25.170,46 zł (dwadzieścia pięć tysięcy sto siedemdziesiąt złotych czterdzieści sześć groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 25.000 zł od 15 stycznia 2016r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.343,54 zł (pięć tysięcy trzysta czterdzieści trzy złote pięćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów postępowania,
4. zwraca powodowi kwotę 54,80 zł (pięćdziesiąt cztery złote osiemdziesiąt groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

sędzia Magdalena Berczyńska-Bruś

Sygn. akt V GC 538/18

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O. pozwem z dnia 2 listopada 2017r. wniósł o zasądzenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym od pozwanej A. Z. (1) kwoty 30.920,46zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 30.750,00 zł od dnia 15 stycznia 2016r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, a także kwoty 17,00 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda podniósł, że w następstwie przelewu wierzytelności powód nabył od M. C. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo – Usługowo – Produkcyjna w A. wierzytelność wobec pozwanej, wynikającą z tytułu nieuiszczonej kwoty, której dotyczy pozew, a która wynika z faktury załączonej do pozwu. Podniósł także, że pozwana została zawiadomiona o fakcie zawarcia umowy o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń. Powód po nabyciu wierzytelności przesłał pozwanej wezwanie do zapłaty kwoty, której dotyczy pozew, na które pozwana w żaden sposób nie zareagowała. Wierzytelność wynika ze sprzedaży. Powód domaga się ponadto kwoty 170,46 zł na podstawie art. 10 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Do pozwu załączono umowę o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń

nr (...)/875/ (...)/17/PST/ (...) z 2 października 2017r., wezwanie pozwanej do zapłaty, fakturę Nr (...) z 31 grudnia 2015r., oświadczenie M. C. z dnia 2 października 2017r. i zawiadomienie dłużnika o przelewie zobowiązań.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 2 lutego 2018r. Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy w sprawie o sygn. akt V GNc 4797/17 orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana zaskarżyła nakaz w całości, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu. Ponadto zarzuciła nieistnienie roszczenia będącego przedmiotem sporu oraz przedawnienie roszczenia w całości.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podniosła, że powództwo jest bezzasadne. Powód nie wykazał, aby przysługiwało mu roszczenie dochodzone pozwem, tzn. aby rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności przysługującej rzekomo względem pozwanej wierzycielowi pierwotnemu. Powód nie wykazał również skutecznego zawiadomienia strony pozwanej o ewentualnej cesji wierzytelności. Wskazano także, że nie istnieje i nie istniało zobowiązanie pozwanej względem M. C.. Pozwana zaprzeczyła jakoby nabyła od M. C. linię do produkcji brykietu, na którą opiewa faktura VAT nr (...). Pozwana wskazała, że po raz pierwszy zapoznała się z tą fakturą po otrzymaniu nakazu zapłaty. Powód nie przedstawił dowodu doręczenia pozwanej faktury. Ponadto pozwana zarzuciła, że powód oparł swoje roszczenie na dokumentach, kserokopiach, na których brak jest poświadczenia za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko i złożył dalsze wnioski dowodowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana A. Z. (1) prowadziła działalność gospodarczą pod nazwą Zakład Usługowo – Produkcyjno – Handlowy (...) w (...), gm. K. woj. (...). Przedmiotem jej działalności była produkcja pieców, palenisk i palników piecowych. Działalność gospodarcza została rozpoczęta w dniu 13 sierpnia 2013r. Pozwana została wykreślona z ewidencji działalności gospodarczej w dniu 12 czerwca 2017r.

Dowód: wypis z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (k.

45 akt)

A. Z. (2) cały czas pomagał żonie w prowadzeniu firmy.

Dowód: zeznania świadka A. Z. (2) (00:21:52 – 00: 22:00 minuta

posiedzenia z dnia 8.01.2019r. przed Sądem Rejonowym w Sandomierzu (k.

119 v akt)

M. C. przez dwa lata prowadził działalność polegającą na produkcji brykietów. Dał ogłoszenie na (...), że linia do produkcji brykietów jest do sprzedaży. Skontaktował się z nim A. Z. (2), mąż pozwanej. Przełał mu na konto 2.000 zł zaliczki. Najpierw uzgodniono, że weźmie samą suszarnię za 18.000 zł, a potem jak przyjechał na miejsce to powiedział, że weźmie całą linię, jeśli M. C. zaczeka na pieniądze do miesiąca. Rozmowa ta była w 2014r., w listopadzie lub grudniu. Miał się rozliczyć do Ś.. Umowa była ustna, zostawił jedynie dane na pieczętce. Odbiór sprzętu odbywał się na dwa razy. Za pierwszym razem odebrał suszarnię, prasę i podajnik. Został silos do zabrania. Za pierwszym razem zapłacił 6.000 zł lub 8.000 zł. Przy pierwszym odbiorze był A. Z. (2) i trzech lub czterech ludzi. Przyjechali trzema samochodami. Cała cena za sprzęt miała wynieść 35.000 zł lub 36.000 zł i miała być zapłacona do końca roku.

Dowód: zeznania świadka M. C. przed Sądem Rejonowym w Łukowie

(k. 135 akt)

J. J. pracował u M. C. w fabryce robiącej brykiety. Pomagał potem przy demontażu i załadunku sprzedanego sprzętu. Po odbiór sprzętu przyjechały trzy duże samochody.

Dowód: zeznania świadka J. J. przed Sądem Rejonowym w

Ł. (k. 134 v akt)

P. Z. pomagał ładować linię do produkcji brykiety, składającą się z pieca, taśmy, różnych silosów, wagi do ważenia, suszarni. Znajdowało się to w miejscowości G., gdzie M. C. wynajmował halę od gminy. M. C. poprosił go pomoc przy demontażu. Cały sprzęt został załadowany poza silosem, który został przewieziony na siedlisko M. C.. P. Z. pomagał go później załadować, gdy przyjechali po niego małżeństwo. Było wtedy ciepło. Załadunku dokonano wysięgnikiem koparki.

Dowód: zeznania świadka P. Z. przed Sądem Rejonowym w Łukowie

(k. 134 – 134 v akt)

Silos został zabrany dopiero po dwóch latach. A. Z. (2) przyjechał wtedy sam z żoną. M. C. nie otrzymał reszty pieniędzy. Przekazem pocztowym przesłali mu jeszcze 4.000 zł. Jak przyjechali oboje, to podpisali dokument zawierający dane A. Z. (2) i przystawiona została pieczęć firmowa A. Z. (1) i potwierdzili w nim zadłużenie na 25.000 zł. Zobowiązali się zapłacić w pięciu ratach po 5.000 zł płatnych co miesiąc. Całość miał być zapłacona do końca roku. Przy podpisywaniu tego dokumentów był tylko M. C. i państwo Z.. M. C. posłużył się wydrukowanym z Internetu wzorem, w którym były określone strony jako pożyczkodawca i pożyczkobiorca. Nic z tej kwoty nie zostało zapłacone.

Dowód: zeznania świadka M. C. przed Sądem Rejonowym w Łukowie

(k. 135 akt)

A. Z. (2) zamieszkały (...)-(...) K., (...), nr dowodu osobistego (...) uznał, że według stanu na dzień 19 września 2015r. jego zadłużenie wobec M. C. wynosi 25.000 zł. Zobowiązał się do spłaty zadłużenia w pięciu ratach w kwocie 5.000 zł, płatnych do 10 dnia każdego miesiąca na wskazane konto lub gotówką do 20 lutego 2016r. Pod podpisem A. Z. (2) umieszczono pieczęć Zakładu Usługowo – Produkcyjno – Handlowego (...) A. Z. (1) w (...), (...)-(...) K., NIP 864–159–04-59

Dowód: zobowiązanie do spłaty zadłużenia (k. 65, 69 akt, oryginał dokumentu k.

208 akt)

Zapis słowny w funkcji podpisu o treści (...) złożony na zobowiązaniu do spłaty zadłużenia kwoty 25.000 zł z dnia 19 września 2015r. k. 208 akt nie został nakreślony przez A. Z. (1), której wzory pisma przedłożono do badań w formie materiału porównawczego, został natomiast nakreślony przez A. Z. (2), którego wzory pisma przedłożono do badań w formie materiału porównawczego.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego

A. M. (k. 265 – 283 akt)

W dniu 31 grudnia 2015r. M. C. Firma Handlowo – Usługowo – Produkcyjna wystawił wobec Zakładu Usługowo – Produkcyjno – Handlowego w (...), gmina K. NIP 864–159-04-59 fakturę VAT nr (...) z tytułu sprzedaży L. do produkcji brykiety na kwotę 30.750 zł (25.000 zł netto), płatną przelewem w terminie 14 dni.

Dowód: faktura VAT nr (...) z 31.12.2015r. (k. 15, 68 akt)

M. C. wysłał fakturę pocztą. Nie została mu odesłana. Zadzwoił do A. Z. (2), który nie miał czasu z nim rozmawiać i miał oddzwonić. A. Z. (2) nie oddzwonił i nie odbierał później telefonów od M. C.. Potem odmówił zapłaty, twierdząc, że weźmie prawników. W czasie odbioru sprzętu A. Z. (2) widział sprzęt i nie miał do niego uwag.

Dowód: zeznania świadka M. C. przed Sądem Rejonowym w Łukowie

(k. 135 akt)

W dniu 2 października 2017r. powód zawarł z M. C. umowę o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń nr (...) /875/ (...) /17/PST/ (...). Przedmiotem umowy było określenie zasad powierniczego przelewu (cesji) wierzytelności tj. przeniesienie przez powierzającego na rzecz przejmującego wymagalnej wierzytelności przysługującej powierzającemu wobec pozwanej w celu jej wyegzekwowania od dłużnika na zasadach określonych w umowie. Stosownie do postanowień umowy powierzający oświadczył, że przysługuje mu względem dłużniczki A. Z. (1) prowadzącej Zakład Usługowo – Produkcyjno – Handlowy (...) w K. bezsporna i wymagalna wierzytelność na kwotę 30.750,00zł. W oświadczeniu z dnia 2 października M. C. wskazał, że na podstawie ustnej umowy sprzedał jej linię do produkcji brykietu. Na podstawie tej umowy wystawił fakturę nr (...), która nie została zapłacona mimo licznych wezwań telefonicznych i z tego względu przekazał sprawę do postępowania windykacyjnego.

Dowód: U mowa o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń (k.

8-11 akt), załącznik nr 1 do umowy (k. 12 akt), oświadczenie (k. 16 akt) .

W dniu 6 października 2017r. powód wezwał pozwaną do zapłaty w terminie trzech dni od daty otrzymania wezwania kwoty wyliczonej w załączonej tabeli zadłużenia, w której powołano fakturę nr (...). Do wezwania do zapłaty załączono zawiadomienie o przelewie wierzytelności. Korespondencję nadano listem poleconym w dniu 6 października 2017r.

Dowód: wezwanie do zapłaty ostateczne (k. 13 akt,) zawiadomienie dłużnika o

przelewie wierzytelności (k. 17 akt), dowód nadania korespondencji listem

poleconym (k. 14, 18 akt)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie powołanych wyżej dokumentów, zeznań świadków P. Z., J. J. i M. C., pisemnej opinii pismoznawczej biegłego sądowego z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego A. M. wydanej w niniejszej sprawie oraz co do jednej okoliczności na podstawie zeznań świadka A. Z. (2).

W pozostałym zakresie Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka A. Z. (2), a w szczególności, że pozwana niczego nie kupowała od M. C., że nie zgłosił się do M. C. wyrażając wolę zakupu linii do produkcji brykietu, że nie zawierał z nim żadnej umowy ani w imieniu żony ani w swoim, że nie podpisał zobowiązania zapłaty.

Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanej, że nic nie wie o zakupie linii do produkcji brykietu, o jej odbiorze, o zobowiązaniu do zapłaty. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanej, że jej mąż A. Z. (2) nie podpisał się pod zobowiązaniem do spłaty zadłużenia. Zeznaniom małżonków przeczą dokumenty, w szczególności podpisane przez A. Z. (2) zobowiązanie do zapłaty oraz zeznania świadków M. C., P. Z. i J. J. oraz opinia biegłego sądowego A. M..

Sąd zważył, co następuje:

Na podstawie art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przelew wierzytelności polega na przeniesieniu wierzytelności z majątku dotychczasowego wierzyciela do majątku osoby trzeciej na mocy umowy zawartej między zbywcą wierzytelności (cedentem) a jej nabywcą (cesjonariuszem). To przeniesienie jest skutkiem rozporządzenia wierzytelnością. W myśl natomiast art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi

przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności, wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz, wyodrębnia się dwie – ściśle ze sobą związane zasady. Pierwsza zasada to taka, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu. Dla dłużnika cedowanej wierzytelności ma to takie znaczenie, że cesjonariusz nie może żądać od niego świadczenia w większym rozmiarze, niż mógł to uczynić cedent. Druga zasada to taka, że sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z tą, jaka istniała przed przelewem. Oznacza to, że wierzytelność taka pozostaje „obciążona” zarzutami, jakimi była obciążona przed przelewem. Przez zarzuty należy rozumieć wszelkie środki obrony, jakie może on zastosować, a które wpływają na istnienie, zakres lub skuteczność wierzytelności. Wysuwając zarzuty przeciwko cesjonariuszowi, dłużnik ponosi ciężar ich udowodnienia.

Zgodnie z wynikającą z art. 6 k.c. regułą rozłożenia ciężaru dowodu pozwany powinien udowodnić okoliczności niweczące prawo na którego istnienie powołuje się powód lub uniemożliwiające jego powstanie.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19.11.1997 r. I PKN 375/97 OSNP 1998/18/537). Zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. inicjatywa dowodowa spoczywa w rękach strony, a nie zaś Sądu i pouczenie w zakresie konkretnych dowodów nie jest obowiązkiem Sądu.” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.10.2000 r. II UKN 33/00 OSNP 2002/10/251); „Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17.12.1996 r. I CKU 45/96 OSNC 1997/6-7/76).

Na stronach spoczywa więc ciężar udowodnienia wskazywanych przez siebie faktów. Ta strona, która twierdzi, że określony fakt miał miejsce obowiązana jest zgłosić dowód lub dowody wykazujące jego istnienie. Ciężar udowodnienia faktu należy zatem rozmieć z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.11.2007r., II CSK 239/07, niepubl.).

Zgodnie z zasadą ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 k.c. to na powodzie spoczywał ciężar wykazania, że istniała wierzytelność M. C. względem pozwanej, i że została ona skutecznie przeniesiona na rzecz powoda. W ocenie Sądu powód sprostał temu zadaniu przedkładając umowę o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń nr (...) /875/ (...) /17/PST/ (...) z dnia 02 października 2017r.

Podkreślenia wymaga, iż zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Nie ulega wątpliwości, iż to interes strony, jakim jest wygranie procesu nakazuje jej podjąć wszelkie możliwe czynności procesowe w celu udowodnienia przedstawionych twierdzeń o faktach.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wykazał, że cedent wierzytelności sprzedał na rzecz pozwanej linię do produkcji brykietów.

Zgodnie z art. 535 kodeksu cywilnego przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Umowę w imieniu pozwanej zawarł ustnie jej mąż A. Z. (2), który prowadził razem z nią działalność gospodarczą. M. C. wykonał wynikające z umowy sprzedaży obowiązki. Przeniósł na pozwaną własność urządzeń wchodzących w skład linii produkcyjnej, zdemontował ją i wydał pełnomocnikowi pozwanej A. Z. (2). Pozwana nigdy nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń co do sprzedanej jej linii produkcyjnej, nie odesłała wystawionej wobec niej faktury. Była obecna, gdy jej mąż podpisywał w imieniu prowadzonego przez nią przedsiębiorstwa zobowiązanie do spłaty zadłużenia, w którym termin spłaty pozostałej kwoty 25.000 zł wskazano na 20 lutego 2016r. Pomimo wielokrotnych wezwań do zapłaty ze strony M. C. nie dokonała zapłaty pozostałej części należności. Pozwana wbrew zobowiązaniu Sądu nie

przedstawiła księgi przychodów i rozchodów, mimo że dokumenty księgowe zobowiązana była przechowywać przez pięć lat. Okoliczność tę należy interpretować na jej niekorzyść.

Zarzut pozwanej przedawnienia roszczenia jest nieuzasadniony. Skoro zapłata miała nastąpić do 20 lutego 2016r. to wniesienie przez powoda pozwu w dniu 2 listopada 2017r. przerwało dwuletni termin przedawnienia. Zgodnie bowiem z art. 554 k.c. roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy przedawniają się z upływem lat dwóch.

Powód domagał się zapłaty kwoty wskazanej w fakturze, tj. kwoty 30.750 zł. Z treści podpisanego przez męża pozwanej zobowiązania nie wynika jednak, że pozostała do zapłaty kwota 25.000,00zł jest kwotą netto.

Zgodnie z przepisem art. 29a ust 1 ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 11 marca 2004 r. (Dz.U. Nr 54, poz. 535) podstawą opodatkowania, z zastrzeżeniem ust. 2, 3 i 5, art. 30a-30c, art. 32, art. 119 oraz art. 120 ust. 4 i 5, jest wszystko, co stanowi zapłatę, którą dokonujący dostawy towarów lub usługodawca otrzymał lub ma otrzymać z tytułu sprzedaży od nabywcy, usługobiorcy lub osoby trzeciej, włącznie z otrzymanymi dotacjami, subwencjami i innymi dopłatami o podobnym charakterze mającymi bezpośredni wpływ na cenę towarów dostarczanych lub usług świadczonych przez podatnika. Jeśli zatem z umowy nie wynika, że omówiona kwota jest kwotą netto, wówczas uznaje się, że zawiera ona w sobie podatek należny, a więc jest kwotą brutto. Zatem kwota należna obejmuje całość świadczenia należnego od nabywcy (jeśli więc umowa stron inaczej nie stanowi, całość świadczenia należnego od nabywcy obejmuje również w sobie podatek VAT, a więc stanowi kwotę brutto).

Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że brak jest podstaw do przyjęcia, że uznana przez pełnomocnika pozwanej kwota do zapłaty jest kwotą netto. M. C. wystawiając fakturę VAT naruszył powołany wyżej przepis i nieprawidłowo wystawił fakturę powiększając dodatkowo należność o podatek VAT, zamiast ująć go w tej kwocie.

Uwzględnieniu podlegało również żądanie powoda zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie. Jeżeli bowiem dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 481 § 1 k.c.).

Uprawnienie powoda do domagania się od pozwanego kosztów windykacji wynika natomiast z art. 10 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 28.03.2013r. poz. 203). Ustawa ta wprowadza dwa rodzaje kosztów windykacji jakich może żądać od dłużnika wierzyciel niezależnie od wysokości niezapłaconej wierzytelności. Pierwsze są kosztami zryczałtowanymi i wynoszą równowartość 40 euro, przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne (art. 10 ust. 1 ustawy). Równowartość 40 euro należy się wierzycielowi za każdym razem kiedy dłużnik przekroczy termin zapłaty ustalony w umowie bądź na fakturze, niezależnie od rzeczywiście poniesionych kosztów.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 11 grudnia 2015 r., sygn. akt III CZP 94/15 przesądził dotychczasowe wątpliwości orzekając, że rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro, przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. 2013, poz. 403), przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione oraz że roszczenie o rekompensatę w wysokości 40 euro powstaje po upływie terminów zapłaty ustalonych w umowie lub ustalonych zgodnie z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 4 tej ustawy.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów. Powód przegrał proces w 19,15%, natomiast pozwana w 80,85%, dlatego Sąd obciążył strony kosztami postępowania w takim zakresie. Na koszty postępowania w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 1.547,00zł, koszty zastępstwa procesowego powoda w kwocie 3.600,00zł obliczone na podstawie § 2 pkt. 5

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r. poz. 1804) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00zł wynikającą z art. 1 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 09.09.2000r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 ze zm.), a także kwota 1.445,20zł tytułem wynagrodzenia biegłej. Suma kosztów wyniosła kwotę 6.609,20 zł i zostały one poniesione w całości przez powoda. Z uwagi na obowiązek pokrycia przez powoda kosztów co do kwoty 1.265,66 zł, różnica tych kwot podlegała zwrotowi od pozwanej.

Ponadto Sąd zwrócił powodowi kwotę 54,80zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

sędzia Magdalena Berczyńska – Brus